

ESOTERISK ANTROPOLOGI

ATLANTIDERNA: DEL TVÅ

Atlantis' civilisation

Atlantidernas historia var liksom de senare ariernas kännetecknad av skeden av ömsevis framåtskridande och förfall. På kulturepoker följde tider av laglöshet, varunder alla förvärv inom civilisation och kultur, vetenskap och konst gick förlorade. Nya kulturepoker randades, där i vissa fall nya höjdpunkter nåddes, som senare åter förlorades. Den allmänna tendensen under de senaste 900 000 åren fram till Atlantis' undergång var emellertid ett fortgående förfall, en tilltagande förvildning, en alltmer utbredd och djupgående besmittelse med den svarta magin.

Den beskrivning som följer avser därför den atlantidiska kulturens epoker snarare än förfallets och kan sägas vara framför allt tillämplig på den toltekiska civilisationen, den främsta av dem som atlantiderna frambragte.

Styresskicket var enväldigt, och under de gudomliga konungarnas dynastier kunde inget annat styre ha varit bättre för folket. Det var de visa som styrde över de mindre visa för allas bästa, inte, som vi är vana vid i våra dagar, att en privilegierad, liten maktelit med "demokratin" som fikonlöv utnyttjar en hunsad majoritet. Därför var det allmänna välståndet mycket större än i nutiden. Till skillnad från hos oss hölls de under härskaren ställda styresmännen, till exempel provinsernas guvernörer, personligen ansvariga för att allmän välmåga rådde och att de övriga förhållandena i de provinser de var satta att sköta var utmärkta. Om brottslighet eller fattigdom bredde ut sig, sågs det som bevis för deras personliga försummelse och oduglighet, och de bestraffades därför. Ledarna rekryterades främst ur de högre klasserna, men inte uteslutande, och förmågan snarare än klasstillhörigheten fällde utslaget. Också kvinnor kunde erhålla de högsta ämbeten i statens tjänst.

Man övade musik men av ett ganska grovt slag, och instrumenten var föga utvecklade. Atlantiderna var allmänt förtjusta i färger, och de målade sina hus i lysande färger både inuti och utanpå. Den bildande konsten nådde dock aldrig särskilt högt, även om man kunde teckna och måla. Skulpturen däremot var mycket utbredd och nådde en hög grad av fulländning.

Det blev en sed för envar som hade råd därtill att i något tempel låta ställa upp en staty av sig själv. Dessa bildstoder var skurna i trä eller huggna i hård, svart sten eller rent av gjutna i orikalkum, guld eller silver. Resultatet blev ibland en slående likhet med individen i fråga.

Byggnadskonsten var den mest övade konsten. Byggnaderna var massiva och ofta gigantiska. Inne i städerna byggde man husen såväl samlade i kvarter som fristående. Ibland kunde fyra kvarter vara byggda kring en inre öppen plats med en springbrunn i mitten.

Ett kännetecken för toltekernas hus var det torn som reste sig från kvarterets hörn eller mitt. En spiraltrappa på utsidan ledde till de övre våningarna, och överst kröntes tornet med en spetsig kupol. Dessa torn användes ofta som observatorier.

Vissa hus var prydda med uthuggna reliefer, fresker och målade mönster. I fönstren var insatt ett material, som liknade glas men var mindre genomskinligt. Husen var invändigt möblerade och utrustade men inte med någon myckenhet av ting.

Templerna var väldiga hallar, större rentav än de vi känner från Egypten. De pelare som uppbar taken var vanligen fyrkantiga, ibland runda. I förfallets dagar fanns på ömse sidorna av pelargångarna talrika små kapell, där statyer av framstående medborgare fanns uppställda och var föremål för avlönade prästers ceremoniella dyrkan. Även templerna hade sina torn och kupoler, som nyttjades till soldyrkan och observationer.

I det inre var templerna smyckade med inläggningar eller pläteringar av guld och andra ädelmetaller, vilka framställdes genom alkemisk förvandling eller transmutation. Alkemister-

na var en särskild yrkeskår och förtjänade sitt levebröd på dylik metallframställning. Guld var mer beundrat än silver och framställdes därför i större mängder.

Köp och försäljning skedde privat, utom när stora offentliga marknader hölls på torgen i städerna. Ända fram i tolttekisk tid saknades ett allmänt eller statligt penningväsen. Man idkade byteshandel och tillämpade därvid ett slags system för privata växlar. Varje vuxen individ gjorde alltså sina egna pengar, och dessa förfärdigade de av läder- eller metallstycken. Den allmänt förekommande klärvoajansen möjliggjorde personlig identifiering och kontroll att individerna inte gav ifrån sig "pengar" utöver sina tillgångar. Senare infördes ett allmänt penningväsen.

Alla skolor var statligt finansierade, och grundskolan var obligatorisk för alla, men läs- och skrivkunnighet ansågs inte nödvändig för blivande lantarbetare och hantverkare. Begåvade barn uttogs vid tolv år ålder till högre skolor, där de fick specialiserad yrkesutbildning inom jordbruk, mekanik, jakt, fiske och så vidare. Växterna och deras helande egenskaper var ett viktigt läroämne. Det fanns inga läkare som ett särskilt skrå men en allmänt utbredd kunskap i medicin och magnetiskt helande.

Man undervisade även i kemi, matematik och astronomi eller astrologi med tonvikten på att utveckla elevernas psykiska förmågor så att de kunde utnyttja naturens dolda krafter. Däri ingick även studiet av växters, metallers och ädelstenars eteriska egenskaper. Med tiden blev man alltmer inriktad på att utveckla den egna eteriska kraften, som Bulwer-Lytton kallade *vril* och vars handhavande han ganska väl beskriver i sin bok *The Coming Race*.

När förfallet grep omkring sig, tog de härskande klasserna monopol på skolväsendet, så att obegåvade och lata rikemansbarn sattes i de högre skolorna på de platser, där begåvade och flitiga men fattigare barn rätteligen borde ha suttit.

Atlantiderna hade föga sinne för det abstrakta och var oförmögna att generalisera. De hade exempelvis ingen multiplikationstabell, utan räknekonsten var för dem ett slags magi, så att barnen fick lära sig invecklade regler utan att förstå varför. Alltså behövde de lära sig fyra samlingar av matematisk-magiska formler för varje kombination av tal från 1 till 10, nämligen en samling vardera för addition, subtraktion, multiplikation och division.

Det mesta av räknearbetet utförde de med kulramar av det slag man allttjämt kan se brukas i Kina, Japan och Ryssland.

Atlantiderna var skickliga i att samla fakta och hade utmärkt, ofta fenomenalt minne.

Det vanemässiga bruket av eterisk och emotional objektiv medvetenhet satte dem i stånd att observera naturprocesserna, också sådana som är osynliga för oss. Därmed hade de en klarare uppfattning än våra vetenskapsmän om fysikaliska, kemiska, geologiska och fysiologiska processer. De stod emellertid fullständigt främmande för teoretiska, generella resonemang och teorier, var uteslutande intresserade av att tillämpa vad de såg för praktiska ändamål.

De ägde en kännedom om naturkrafter som gått förlorad för oss. En av dessa krafter använde man för att driva fram både vatten- och luftskepp, en annan för att vända tyngdkraften till sin motsats, en stötkraft som man brukade för att lyfta de största stenblock till stora höjder. De finare av dessa krafter använde man inte i maskiner utan styrde man med viljekraften genom organismen och eterhöljet, vilkas funktioner man var grundligt förtrogen med.

Jordbruket och boskapsskötseln skänkte man ett livligt intresse. Man ägnade sig även åt att korsa och förädla både djur och växter. Det från Venus erhållna vetet korsades med jordiska gräsarter, varigenom man erhöll havre och andra sädesslag. Mindre lämpliga var företagen att framavla getingar av bin och termiter av myror. Av en långt utdragen melon med knappt något fruktkött utvecklade de bananen.

Bland tamdjuren märktes små tapirliknande djur, som livnärde sig på rötter och örter av alla slag, liksom våra svin. Atlantiderna höll även stora kattdjur och hundens vargliska förfader. Vagnarna drogs av djur påminnande om våra kameler. Älgens förfader strövade vild i högländerna.

I arbetet med att korsa och framavla djurarter liksom att förädla växter använde man artificiell värme och färgat ljus av olika slag för att påskynda processen. I samarbete med manun, från vilken alla art- och rasförbättringar härrör, avlade man fram hästen och andra husdjur. Men när den gyllene tidsåldern gick mot sitt slut och osämja och krig utbröt, började djuren följa människans exempel och angripa varandra. Människan lärde rent av vissa djur att jaga, och från den halvtama katten uppstod leoparden och jaguaren. Lejonet kunde ha blivit ett fredligt och starkt dragdjur i människans tjänst, om människan hade följt manuns råd och anvisningar. Det är troligt att vi idag inte alls hade haft några rovdäggdjur, om människan hade gjort sin plikt.

I alla de atlantidiska underraserna förekom flergifte, även om engifte var det vanliga. Hos toltekerna var tvegifte lagligt. Kvinnan betraktades som mannens jämlike, många kvinnor var männen överlägsna i användandet av *vril*, den egna viljestyrda eteriska energin. Samundervisning tillämpades i skolorna, kvinnor deltog i statens styrelse och förvaltning, och det förekom att kvinnor var provinsguvernörer.

Man skrev på tunna metallplåtar, som behandlats så att de hade en vit, porslinlik yta. Man mångfaldigade skrifter genom att doppa andra metallplåtar i en särskild vätska och sedan lägga dem på originalplåtarna.

Atlantiderna åt kött men ratade de delar vi vanligen äter, förtärde i stället inälvor och blod. De åt även fisk, men vanligen i jäst eller närmast upplöst tillstånd, liksom vår surströmming. De åt bröd och kakor bakade på olika slags säd, de åt frukt och grönsaker. De drack mjölk och allehanda fruktsafter. De invigda konungarna och kejsarna, liksom de invigda prästerna höll en strängt vegetarisk diet, men vissa av hovdignitärerna åt kött i smyg. Förtäring av alkoholhaltiga drycker var en tid mycket utbredd men blev sedan förbjuden i lag.

Rmoahal och tlavatli levde främst på jakt och fiske. Tlavatli började driva jordbruk i mindre skala, sambruk i byalag. Befolkningsökningen i tidig toltekisk tid nödvändiggjorde ett allmänt lantbrukssystem. Detta gjordes så fulländat att fattigdom och nöd var okända begrepp. Det förekom inget privat ägande av jorden, utan all jord och allt vad jorden gav och dessutom all boskap var kronans egendom. Kejsaren eller konungen delegerade ansvaret för jordbruket och boskapskötseln till sina vicekungar eller provinsguvernörer. Dessa omgav sig med experter, som var väl utbildade inte bara i jordbruk utan även i astrologi och andra esoteriska vetenskaper, så att de visste att utnyttja de planetariska, solsystemiska och kosmiska krafternas inflytande på växter och djur. De kunde styra nederbörden och även i viss mån avvärja istidernas menliga inflytanden. (I en istid, som inföll för c:a 850 000 år sedan, ödelades dock stora delar av norra Atlantis.)

På grundvalen av dessa kunskaper beräknade man noga den rätta dagen för de olika arbetena med jorden och boskapen, och allt arbetet övervakades sorgfälligt. Varje provins och distrikt förbrukade sina egna produkter, men byteshandel över gränserna förekom i mindre skala.

Kronan hade visserligen den nominella äganderätten till allt vad jorden gav men tog ut endast en liten del för hovhållningen och centralförvaltningen. Allt det övriga behölls inom provinsen, varvid guvernören och förvaltningen tog den större delen och folket den mindre. Överskottet var dock så stort att alla kunde leva gott. All produktionsökning delades proportionellt.

Efter en lång tids framgångsrik användning av detta system, förföll det liksom samhället för övrigt. Medlemmar av den härskande klassen, vilka hade välutvecklade psykiska gåvor, började på sämre utrustade överlåta uppgiften att utvälja barn för den högre utbildningen. Därmed begick man många misstag, så att många dugande individer fastnade på livstid i mindre kvalificerade befattningar och, omvänt, oduglingar hamnade på ledande poster. Det liknade med andra ord vår egen tid.

I slutet av den poseidoniska epoken (vilken varade 75025 – 9564 fvt) övergick jorden i

privat ägo.

På den tolttekiska tiden och när de invigda härskade över Atlantis fanns ett prästerskap av invigda, som utgjorde ett förhållandevis omfattande esoteriskt brödraskap, vars medlemmar gjorde stora framsteg i medvetenhetsutveckling. I absoluta tal var dessa naturligtvis få, och folkets stora massa var dem långt efter i utveckling.

Beträffande atlantidernas religion måste man noga skilja mellan de invigda och folkets stora massa. De invigda kunde tänka abstrakt och symboliskt, vilket folkets stora massa var oförmögen till. Den uppdelning i esoteriskt och exoteriskt, som vi känner idag, har sina rötter i Atlantis. För de invigda var exempelvis solen och elden endast symboler för den allestädes närvarande Gudomen och gudomliga energin. För folkets stora massa däremot var solen och elden bokstavligen gudar, därtill antropomorfiskt uppfattade. Man läse Rig Vedas hymner för att få en uppfattning om detta religiösa tänkesätt.

Likväl tillät ledarna ingen utbildning av Gudomen, och de medgav endast att en solskiva av gediget guld sattes upp i templen, anseende detta som den enda lämpliga gudssymbolen. Dyliga solskivor uppsattes vanligen så att de fångade den uppgående solens första strålar vid vårdagjämningen eller sommarsolståndet.

Storslagna tempel helgade åt Solen och Elden uppfördes överallt i riket. De mest överdådiga helgedomarna stod givetvis i De Gyllene Portarnas Stad.

I förfallets dagar ställde man bilder av urmänniskan i templen och dyrkade dessa som de yppersta symbolerna för Gudomen.

De onda tider nalkades, då släktet skulle urarta. Den etiska tanken i religionen förfuskades, och förvrängningar intog sanningarnas plats. Individerna blev alltmer själviska och utnyttjade sin kunskap för egen vinning. Dzyâns bok beskriver målande detta förfall: *”Då blevo de av den fjärde höga av övermod. Vi äro konungarna, sade de, vi äro gudarna. De byggde väldiga städer. Av sällsynta jordarter och metaller byggde de, och av det som elden utspydde, av bergens vita sten och av den svarta stenen högg de avbilder av sig själva i deras egen storlek och likhet och dyrkade dem.”* Självförgudningen kunde knappast drivas längre.

Förutom solsymbolen kände och bevarade prästerskapet även andra symboler. Däribland märktes treenighetens symbol, tre i ett och ett i tre, symbolen för dels de tre verklighetsaspekterna, dels alla gudakollektivs tredelning enligt de tre aspekternas uttryck: lagvaktare, medvetenhetsledare och materieförmare. Treenighetens innebörd delgavs aldrig de oinvigda massorna. Först hos semiterna, den femte atlantidiska rasen, förvanskades denna symbol till det antropomorfa fader–moder–barn.

Under fjärde underrasen, turanerna, skedde en ytterligare urartning. Med utövandet av den svarta konsten blev många varse tillvaron av mäktiga elementaler, som framkallades och vitaliserades med svartmagikerns viljekraft. Så djupt hade människorna fallit att de begynte dyrka dessa halvmedvetna skapelser av sin egen ondskefulla tanke. De därmed sammanhängande ritualerna var blodbesudlade från första början, och själva det utgjutna och offrade blodet skänkte de vampyrliknande skapelserna kraft och liv. Några av dessa blev därigenom så mäktiga att de fortlever den dag som i dag är. Man läse Bibelns Tredje Mosebok för att inse att israeliternas stamgud Jahoh (Herren i vår bibelöversättning) ingenting annat var än en dylik blodtörstig elemental.

Det var framför allt turanerna och semiterna, som ägnade sig åt människooffer, men sådana har förekommit mer eller mindre hos de flesta efteratlantiska folk, såsom hos punerna i romersk tid och hos araberna, innan deras profet Muhammed rensade helgedomen Kaaba på avgudar och gjorde slut även på de nämnda vedervärdigheterna.

Hos atlantiderna var hjärtat en viktig symbol, som representerade såväl atomen som solen. Därmed framhöll man den genomgående pulsationen eller periodiciteten i tillvaron. Liksom hjärtat slår rytmiskt, uppvisar solen sina rytmer i fråga om solfläcksaktiviteten. Atlantiderna ansåg även att jorden andas och därvid rytmiskt drar sig samman och utvidgas.

Enär atlantiderna var den fjärde rotrasen, den mellersta av de sju, representerade de den lägsta punkten eller vändpunkten i manifestationens cykel av först fall i den lägre materien och sedan uppstigande ur denna. Vidare representerade de särskilt den fjärde principen, emotionaliteten, och kallas därför den emotionala rotrasen. Därför blev det så att intensifieringen av det emotionala medförde ett tilltagande djuriskt begär, som endast förstärktes av den mentala utveckling, som förekom, ringa som den likväl var.

Dessutom hade atlantidernas mottaglighet för överfysiska ting inte fullständigt utplånats vid nedstigandet i den lägre materien, varför de vid sidan om de nämnda önskade tendenserna hade avsevärda psykiska förmågor.

Förutom fåtalet invigda ägde de ingen förmåga av abstrakt tänkande, men sinnet för det konkreta var välutvecklat. Därför var de mycket skickliga i allt slags praktisk handling, i synnerhet om de därtill satte in sina psykiska förmågor däri.

Men efterhand som förfallet fortsatte och de fulländades i själviskhet och fysikalism, förlorade de gradvis sina psykiska förmågor.

Även om det i de tidigare raserna förekommit krig, var det atlantiderna som först organiserade krigföringen. I själva verket var kampen och osämjan ett genomgående drag i fjärde rotrasen, även om de invigda kejsarna lyckades lägga hämsko därpå så länge de härskade. Men i andra skeden förekom ofta krig, såväl till lands som till sjöss och i luften. Detta atlantidiska arv har tyvärr den ännu unga femte rotrasen, arierna, tagit över.

Atlantidernas heliga ord var tau, liksom ariernas heliga ord är aum. Det sägs att de heliga ord, som ges till de olika rotraserna efter varandra, till slut skall bilda Gudomens namn, det heliga namnet. Detta namn får vi alltså veta först i den sjunde och sista rotrasen.

Det existerar ännu i dag ett esoteriskt brödraskap, som ursprungligen grundades av planethierarkin i Atlantis. Det kallas vanligen Yucatán-brödraskapet och förbereder sina medlemmar för lärlingenskap under planethierarkin. Det utövar alltså samma uråldriga ritualer och använder samma uråldriga atlantidiska språk som brukades för tiotusentals år sedan, och brödraskapets medlemmar undervisas i detta språk. Det var cheferna för detta brödraskap, som satte i gång den moderna spiritualistiska rörelsen, då de var mycket bekymrade över mänsklighetens tilltagande fysikalism.

Atlantidiska språk

Fram till för omkring 800 000 år sedan var totekiskan det allmänt brukade världsspråket, även om avläggare till rmoahal- och tlavatlispråken talades i avlägsna landsändar. Tidsåldrarna igenom bibehöll sig totekiskan ganska ren och oförstörd och talades tusentals år senare i Mellan- och Sydamerika.

Liksom tredje rotrasens alla språk var av den enstaviga och isolerande typen, var även alla de atlantidiska språken av en ensartad typ och struktur, nämligen den som kallas agglutinerande. Agglutinerande språk lever kvar än i dag, till exempel finska, lapska, estniska, ungerska, turkiska, tamil (Indiens viktigaste icke-ariska kulturspråk), japanska och koreanska. De kännetecknas av att inte böja orden utan att i stället uttrycka grammatiska funktioner genom att mer eller mindre fast hänga eller "klistra" på ändelser (det latinska ordet *agglutinare* betyder "klistra på"). Man saknar vanligen prepositioner och uttrycker motsvarande grammatiska funktioner med affix (påhängda stavelser), "kasusformer". Grammatiska funktioner uttrycks oftast med allehanda suffix (efterstavelser), ibland infix (inskjutna stavelser). Grammatiskt genus saknas vanligen: finska *hän* betyder både han och hon, turkiska *o* betyder han, hon, den och det. Man undviker eller saknar relativsatser och relativkonstruktioner. Dessa språk utmärks för en höggradig regelbundenhet och planmässighet i strukturen. I många språk av denna typ är ordföljden strängt reglerad, vanligen: subjekt, objekt, predikat, såsom "jag dig älskar". Historiskt sett har de visat en mycket stor stabilitet och ringa grad av föränderlighet.

Här följer några allmänna exempel på den agglutinerande typen.

Finska: *talossamme* = i vårt hus, *taloissani* = i mina hus (*talo* = hus, *-ssa* = i; *-i-* = infix som anger plural; *-mme* = vår, vårt, våra; *-ni* = min, mitt, mina).

Turkiska: *evimizde* = i vårt hus, *evlerimde* = i mina hus (*ev* = hus; *-imiz* = vår, vårt, våra; *-de* = i; *-ler* = pluraländelse; *-im* min, mitt, mina), *çay içtik* = vi drack te (*çay* = te; *iç-* = dricka; *-t-* = infix som anger förfluten tid; *-ik* = vi).

Ungerska: *házunkban* = i vårt hus (*ház* = hus; *-unk* = vår; *-ban* = i).

Märk att finskan följer ett mönster för affixens inbördes ordning, turkiskan och ungerskan ett annat.

Sumeriska (dog ut som talspråk för fyra tusen år sedan men odlades därefter i två tusen år som lärt språk i Mesopotamiens skrivarskolor): *dumu urunakener gumunade* = till sin stads barn (= invånare) säger (eller sade) han, egentligen är subjektet, ”han”, underförstått. (*Dumu* = barn, *uru* = stad, *-n-* = sin, *-ak-* = genitivändelse till *uru*, *-ene* = plural till *dumu*, *-r* = till, *gu-* = säger eller sade, *-mu-* = verbinfix som anger en handling utan bestämt tempus, *-na-* = verbinfix som syftar tillbaka på objektet, till dem.)

Här följer två exempel på hur agglutinerande språk undviker relativkonstruktioner:

Japanska: *Niwa de e o kaite iru hito wa rippa na ekaki desu* = människan, som målar en tavla i trädgården, är en utmärkt konstnär. (*Niwa* = trädgård, *de* = i, *e* = tavla, *o* = anger objekt, *kaite iru* = målade, *hito* = människa, *wa* = anger subjekt, *rippa na* = utmärkt, *ekaki* = konstnär, *desu* = är.)

Samma mening på finska: *Puutarhassa kuvaa maalaava ihminen on erinomainen taiteilija*. (*Puutarha* = trädgård, *-ssa* = i, *kuvaa* = bild, tavla, *-a* = anger delobjekt, *maalaava* = målade, *ihminen* = människa, *on* = är, *erinomainen*, = utmärkt, *taiteilija* = konstnär.)

Jämför de japanska och finska meningarna och finn att deras struktur är närmast densamma: ”I trädgård tavla målade människa utmärkt konstnär är” (japanska), ”... är utmärkt konstnär” (finska). Enda skillnaden är alltså placeringen av predikatet, *desu* eller *on*. Märk också att både japanskan och finskan saknar såväl bestämd som obestämd form. I finskan medger man visserligen användning av relativsatser – *Ihminen, joka maalaa kuvaa puutarhassa, on erinomainen taiteilija* (*joka* = som, *maalaa* = målar) – men en dylik konstruktion anses ofinsk och därför sämre. Arvet från Atlantis lever.

Utlagt på internet den 28 april 2006.

Senast ändrat den 26 november 2006.